

al een grote berg. Ook Bob en Lot gooien hun spijkers en hout erbij.

‘Bedankt!’ bromt de schildpad. ‘Fijn dat jullie me geholpen hebben. Ik ga mijn huis bouwen.’

‘Wij moeten de rivier oversteken, stond in de brief,’ zegt Bob.

‘Die is echt breed. Dat lukt mij nooit. Ik ga terug naar huis.’ Lot draait zich om.

‘Echt niet!’ Bob weet haar nog net bij haar staart te pakken. ‘We gaan samen. Dat kun je makkelijk. Op schoolreisje hebben we veel verder gezwommen.’

‘Even uitrusten dan.’ Lot gaat languit onder de boom liggen naast de spullen van de schildpad. Ze doet haar ogen dicht.

Even is het heel stil. Dan barst er een luid gesnurk los. Het is Lot. Grijnzend staat Bob naar haar te kijken. Dat wist hij niet, dat zij zo hard snurkt bij het slapen. Hij pakt een steentje en gooit het naar haar toe. Het komt op haar pootje terecht.

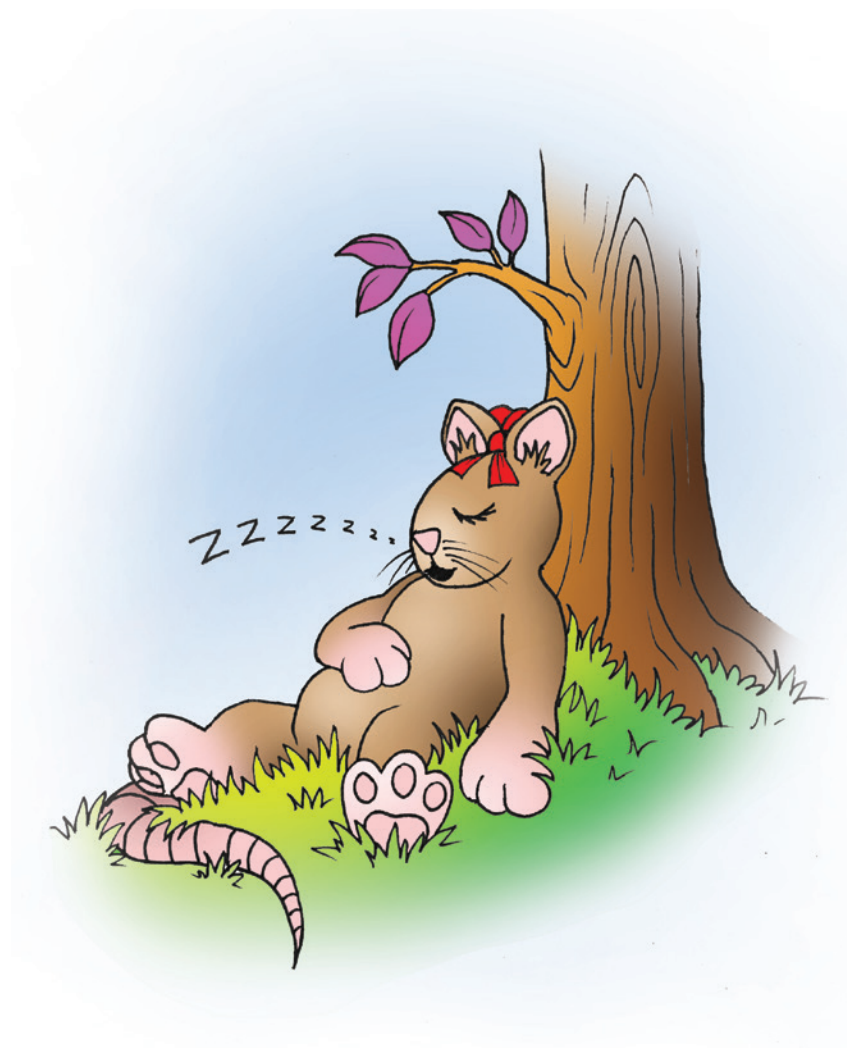
‘Waaaahhh!’ met een harde gil springt Lot omhoog. ‘Wat was dat?’

Ze kijkt naar Bob. Ze ziet dat hij rustig aan de waterkant zit met zijn poten in het water. Aan zijn snuit ziet ze dat hij zijn lachen bijna niet in kan houden.

‘Een olifant in het bos, die heel hard aan het snurken was?’ grijnst Bob.

‘Ik snurk niet!’ roept Lot.

‘En dan ben ik zeker een aap,’ lacht Bob. ‘Je snurkt heel hard. Geeft niks, we gaan verder. Je zult wel uitgerust

zijn.’

Mopperend gaat Lot naar de waterkant. Achter Bob aan zwemt ze naar de andere oever. ‘Bob, ik word erg moe, en het is nog zo ver!’

Bob stopt met zwemmen en draait zich half naar haar toe. ‘Even volhouden! We zijn er bijna.’

‘Ik kan echt niet meer ...’

Lot voelt haar achterpoten naar beneden zakken. Ze probeert ze nog op te trekken. Ze trappelt met haar voorpoten. Het helpt niet. Ze zinkt verder en verder ... totdat haar poten de bodem van de rivier raken.

‘Ik kan staan!’ roept ze blij.

Ze waadt door het water. Haar poten zakken weg in de modder. Ze moet ze hard uit de modder trekken. Door het riet bereikt ze de oever.

‘Maak je poten schoon!’ roept ze naar Bob. ‘De ridder had in de brief gezet dat we schoon aan moeten komen. Jij bent nog viezer dan ik!’

Ze wassen hun poten in de rivier. Ze rollen door het gras totdat ze droog en schoon zijn.

‘En nu de berg over.’

Ze beginnen te klimmen en zijn al snel aan het puffen en het hijgen. Maar ze zijn zo benieuwd naar het kasteel, dat ze geen pauze nemen. Uiteindelijk komen ze op de top. Waar is dat kasteel nou? Ze draaien hun koppen alle kanten op.

Daar, schuin voor hen. Bob ziet het kasteel als eerste. Zijn mond valt open van verbazing. Zo groot. Zo mooi. Wel honderd torens. Op elke toren een vlag. Elke vlag heeft andere kleuren. Ramen waar je maar kijkt. Kantelen en kanonnen. Een ophaalbrug. Snel rennen ze erheen.

Aan het einde van de ophaalbrug is een poort: potdicht. Bob en Lot kijken elkaar aan.

Hoe kunnen ze die Ridder Rolf nou vinden?

